

ΑΠΟΦΑΣΗ: 871 /2016
ΑΡ. ΕΚΘΕΣΗΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ: 1793/2015
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το δικαστή Μηνά Γ. Τζωρακάκη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, ο οποίος ορίστηκε κατόπιν κληρώσεως σύμφωνα με το ν. 3327/2005.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στην Πάτρα, στις 23 Νοεμβρίου 2016, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα για να δικάσει την επόμενη υπόθεση, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ – ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης – Ψυχικού, νόμιμα εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Εμμανουήλ Γεωργακάκη (ΔΣ Αθηνών).

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) _____, κατοίκου _____, στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με το διακριτικό τίτλο _____, που βρίσκεται στην _____, οδός _____, 2) _____, κατοίκου _____, στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το μουσικό μεζεδοπωλείο με το διακριτικό τίτλο _____, που βρίσκεται στην _____, οδός _____, 3) _____, κατοίκου _____ στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με το διακριτικό τίτλο _____ που βρίσκεται στην _____ οδός _____ και 4) Εταιρείας με την επωνυμία _____ όπως νόμιμα εκπροσωπείται, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ με το διακριτικό τίτλο _____ που βρίσκεται στην _____, εκ των οποίων ο πρώτος, ο δεύτερος και η τέταρτη απουσίαζαν και δεν παραστάθηκαν, ενώ ο τρίτος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Σωτηρίου Βαβαρούτα.

Η ΑΙΤΟΥΣΑ άσκησε εναντίον των καθ'ών την από 17.12.2015 (αρ. εκθ. κατ. 1793/2015) αίτηση, που απευθύνεται ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου και ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτήν, για την οποία ορίστηκε δικάσιμος προς συζήτηση η 9.3.2016 και κατόπιν διαδοχικών αναβολών αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας αποφάσεως.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως μετά την εκφώνησή της από τη σειρά που ήταν γραμμένη στο έκθεμα οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώθηκε και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι όσων παρίστανται από αυτούς αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τα άρθρα 294 εδ. α', 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς τη συναίνεση αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης αυτή γίνεται ή με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου και έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε. Τα άρθρα 294 επ. ΚΠολΔ εφαρμόζονται αναλογικά και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθώς δεν υπάρχει ειδική διάταξη που να ρυθμίζει αλλιώς το θέμα αυτό (Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, άρθρο 294, σελ. 343, σημ. 27 με παραπομπή σε σχετική νομολογία). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που έγινε στο ακροατήριο πριν από τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης παραιτήθηκε από το δικόγραφο αυτής ως προς τον πρώτο, δεύτερο και τέταρτη των καθ'όν. Η παραίτηση αυτή έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου (άρθρα 294 εδ. α' και 297 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην πιο πάνω νομική σκέψη και συνεπώς ως προς αυτούς η δίκη καταργείται (άρθρα 295 παρ. 1 α ΚΠολΔ) καθώς πρόκειται περί υποθέσεως ασφαλιστικών μέτρων και δεν ισχύει τεκμήριο περί ομολογίας της αιτήσεως (επιχείρημα από το άρθρο 699 ΚΠολΔ βλ. και Π. Τζίφρα «Ασφαλιστικά μέτρα», έκδοση Γ, σελ. 43).

Με την υπό κρίση αίτηση, όπως αυτή εκτιμάται, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που συνεστήθη νόμιμα από τους αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με την έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, οι οποίοι (οργανισμοί) αντιπροσωπεύουν τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου, ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και εκτελεστές καλλιτέχνες (μουσικούς), με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή (αιτούσα) ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενημέρωσε τον καθ'ού , που διατηρεί επιχείρηση

καφέ μπαρ στην και χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου, με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες καθόλη τη διάρκεια του έτους λειτουργίας της, για την ψυχαγωγία των πελατών της, χρήση η οποία είναι απαραίτητη και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας του, πλην όμως, ο καθ'ού, αρνείται να συμβράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων - μελών της (αιτούσας), η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο, το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί - μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες να ανέρχεται στα αναφερόμενα ποσά ετησίως για έκαστη επιχείρηση. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία, ζητεί: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο άνω καθ'ού μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση βάσει του προτεινομένου αμοιβολογίου τους, σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματός του και τον προαναφερόμενο χρόνο λειτουργίας για τα έτη 2012, 2013 και 2014 στο ποσό των 1.500 ευρώ ετησίως πλέον ΦΠΑ, ήτοι συνολικά στο ποσό των 4.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ, 2) να υποχρεωθεί ο καθ'ού να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, 3) να υποχρεωθεί ο καθ'ού να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των ως άνω αιτουμένων και οφειλομένων ποσών, νομιμοτόκως από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλιο κατέστη απαιτητό και να καταδικασθεί αυτός στη δικαστική της δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 686 επ. του ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, είναι αρκούντως ορισμένη περιέχουσα όλα τα στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωσή της, απορριπτόμενου του σχετικού ισχυρισμού των καθ'ών και είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 47, 49, 54, 55, 56, 58 και 67 του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7 και 12 του Ν. 2054/1992, 74, 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2, 731, 732, 946 και 176 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος αυτής περί τοκοδοσίας για κάθε επιμέρους κονδύλιο, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολο-

γίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί κατά τρόπο οριστικό αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσίδικία της διαπλαστικής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης αυτής απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή προγενέστερο χρονικό σημείο (βλ. Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 742, σελ. 375, Διονυσίας Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», Β' έκδοση, αριθ. 213, σελ. 279). Και ναι μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός συγκεκριμένου χρήστη (βλ. Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 741, σελ. 375), η έννοια της εν λόγω διάταξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτισθεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια όχι η - οπωσδήποτε παράνομη - πρόωρη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμα του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής, γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα όχι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης από αυτόν εύλογης αμοιβής καθίσταται ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της προς αυτόν επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς τόκους από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο (ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ. 2013.1660, που επιδίκασε τόκους από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης). Σημειωτέον ότι το παρόν δικαστήριο δικάζει μεν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και

προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσ 259/2010 αδημ, ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής αφ' ενός μεν δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, που εν προκειμένω αναφέρεται, αφ' ετέρου δε η επιδίκαση αυτή, εφόσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, όπως αιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 παρ. 1 Ν. 2121/1993 και 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ) και ως εκ τούτου οι περί του αντιθέτου σχετικοί ισχυρισμοί πρέπει να απορριφθούν ως μη νόμιμοι. Μετά από αυτά, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρα της αιτούσας που εξετάστηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου (ο καθ' ού δεν επιμελήθηκε την εξέταση μάρτυρα) και όλων των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογούνται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα αποτελεί αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, η οποία συστάθηκε με το από 28.9.2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/6.10.2011, σύμφωνα με τις §§ 6 και 7 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46§1 του Ν. 3905/2010, αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: Α) Τον λειτουργούντα με την αρ. πρωτ. 9528/22.2.1995 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή μη κερδοσκοπικής αστικής εταιρείας, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, με την επωνυμία «GRAMMO - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που συνέστησαν νόμιμα οι ενδεικτικά αναφερόμενες στην ένδικη αίτηση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ - οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγράφει επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρίες), το καταστατικό του οποίου έχει δημοσιευθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αρ. 13252/27.7.1994, Β) τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11089/5.12.1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες τραγουδιστές και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την αρ. 4/23.3.1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών

και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και Γ) τον λειτουργούντα με την αρ. πρωτ. 11083/5.12.1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στην Αθήνα, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών ΣυνΠε» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση έλληνες μουσικοί και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την αρ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών. Η αιτούσα συνεστήθη από τους ως άνω Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν στην τελευταία κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τις ανωτέρω δε εξουσίες ασκεί στο δικό της όνομα, καθόσον οι αντίστοιχες εξουσίες των τριών ως άνω οργανισμών συλλογικής διαχείρισης - μελών της ανεστάλησαν καθόλο το χρονικό διάστημα της τριετούς λειτουργίας αυτής και η μόνη εξουσία που διατηρούν οι ανωτέρω οργανισμοί - μέλη είναι να διανέμουν στα μέλη τους - δικαιούχους (παραγωγούς, τραγουδιστές, μουσικούς) την εισπραττόμενη από την αιτούσα εύλογη και ενιαία αμοιβή, την οποία αυτή τους αποδίδει. Από τα ανωτέρω πιθανολογείται ότι η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ελληνική επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49§1 Ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην ελληνική επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τεκμαίρεται επίσης ότι η αιτούσα, νομιμοποιείται να αξιώνει ενεργητικά στο δικό της όνομα, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49§1 του ίδιου ως άνω νόμου, ενιαία και εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των οργανισμών εταίρων της εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του πρώτου εκ των ανωτέρω οργανισμών μελών της, όχι μόνο για τις σχετικές αξιώσεις που

γεννήθηκαν κατά το χρόνο λειτουργίας της αλλά και όσες - μη επίδικες - γεννήθηκαν προ της ίδρυσής της τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται όχι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς SWISS PERFORM - Ελβετία, GVL - Γερμανία, SPEDI - DAM & ADAMI - Γαλλία, AIE & A ISC - Ισπανία, SAMI - Σουηδία, CREDIDAM - Ρουμανία, EJI - Ουγγαρία, AGA-Λιθουανία, GRAMEX - Δανία, NORMA - Ολλανδία, MIROCAM & URADEX - Βέλγιο, STOART - Πολωνία, ROYPI & R.P.A. - Ρωσία, IMAIE & SCF - Ιταλία, BECS - Μεγάλη Βρετανία, GDA - Πορτογαλία, RAL - Βρετανών & Αμερικανών Καλλιτεχνών, LSG - Αυστρίας, R.A.A.P. - Ιρλανδίας, EEL - Εσθονίας, OBERIH - Ουκρανίας, HUZIC - Κροατίας, INTERGRAM - Τσεχίας) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δύναμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους ίων δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ

άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι προαναφερόμενοι δε οργανισμοί - μέλη της απύσας λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55§3 του Ν. 2121/1993 γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, η πρώτη εκ των οποίων είναι οικονομική, ήτοι στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» 29/5/2015, «ΑΥΓΗ» 6/5/2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» 6/5/2015, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσια εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, όπως είναι οι καφετέριες, καφέ-μπαρ, μπαρ, μπυραρίες, μουσικές ταβέρνες κλπ, με διάρκεια λειτουργίας από 8 έως 12 μήνες, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και ειδικότερα, εφόσον η επιφάνεια του καταστήματος είναι μέχρι 100 τ.μ. η αμοιβή καθορίστηκε στο ποσό των 1.500 ευρώ και εφόσον είναι από 101 έως 200 τ.μ. η αμοιβή καθορίστηκε στο ποσό των 2.100 ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου περιλαμβάνεται και ο καθ'ού ο οποίος διατηρούσε επιχείρηση καφέ - μπαρ με το διακριτικό τίτλο στην οδό της με- ταξύ της κεντρικής πλατείας και της οδού επι- φανείας 96,39 τ.μ. Η επιχείρηση αυτή κατά τη διάρκεια της ημέρας λειτουργούσε από το έτος 2012 αρχικά ως καφετέρια – αναψυκτήριο, ενώ από τον Ιούνιο του έτους 2013 λειτουργεί ως καφέ μπαρ, όπου υπάρχει εγκατεστημένη μόνιμη ηχητική εγκατάσταση και θέση για dj, χρησιμοποιείται δε μουσική κατά την παροχή των υπηρεσιών της στους πελάτες της, οι οποίες συνίστανται όχι μόνον στην προσφορά καφέ και συναφών ειδών αλλά και αλκοολούχων ποτών κυρίως κατά τις νυχτερινές ώρες, κατά τις οποίες μετατρέπεται σε μπαρ με χρήση δυνατής μουσικής, που προσελκύει πελάτες στο κατάστημα, ενώ ταυτόχρονα αυξάνεται και η προσφορά οινοπνευματωδών ποτών. Συνεπώς, ο εν λόγω καθ'ού κατά τα έτη 2012, 2013 και 2014 προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι - μέλη των τριών Οργανισμών - μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση αυτού να καταβάλει στην αιτούσα, ως ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχεί-

ρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι ο εν λόγω καθ' ού με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγούσε την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή κατά το χρονικό διάστημα από το έτος 2012 έως και την 6.6.2013, οπότε η επιχείρηση λειτούργουσε ως καφετέρια, ήταν απλώς χρήσιμη, ενώ έκτοτε έως και ολόκληρο το έτος 2014 είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής του διότι αποτελούσε παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της. Συνεπώς, εφόσον ο άνω καθ' ού προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωσή του να καταβάλει σε αυτήν ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών -εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων από αυτούς δικαιούχων, ο εν λόγω καθ' ού αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τα επίδικα έτη 2012 έως και 2014 με βάση το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, η οποία πρέπει να καθοριστεί α) για το έτος 2012 έως 6.6.2013 στο ποσό των 150 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και συνολικά στο ποσό των $[(150 \text{ ευρώ} \times 1 \text{ έτος}) + (150 \text{ ευρώ}/12 \times 5 \text{ μήνες}) + (150 \text{ ευρώ}/365 \times 6 \text{ ημέρες}) =] 214,96 \text{ ευρώ}$ και β) για το χρονικό διάστημα από 6.6.2013 έως και το έτος 2014 στο ποσό των 1.500 ευρώ ετησίως, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. και συνολικά στο ποσό των $[(1.500 \text{ ευρώ}/12 \times 6 \text{ μήνες}) + (1.500 \text{ ευρώ}/365 \times 24 \text{ ημέρες}) + (1.500 \text{ ευρώ} \times 1 \text{ έτος}) =] 2.348,4 \text{ ευρώ}$, ήτοι $(2.348,4 + 214,96 =) 2.563,36 \text{ ευρώ}$ για ολόκληρο το άνω χρονικό διάστημα, πλέον ΦΠΑ. Εξάλλου, πιθανολογήθηκε ότι ο καθ' ού έχει διακόψει την δραστηριότητά του στο παραπάνω κατάστημα από τις 14.12.2015 και έχει μεταφέρει την επιχείρηση αυτή στο Βαρθολομιό Ηλείας πλην όμως το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή καθώς η επίδικη αξίωση της αιτούσας αφορά σε προγενέστερο της άνω μεταβολής χρονικό διάστημα γεγονός που δεν καθιστά την αίτηση παθητικά ανομιμοποίητη για την αιτία αυτή όπως αβάσιμα αυτός ισχυρίζεται. Πιθανολογείται περαιτέρω ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επίδικαση μέρους του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής, για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους και ενόψει του ότι οι καθ' ών έχουν ήδη αποκομίσει για τα ως άνω έτη οικονομικό όφελος από την εκμετάλλευση των έργων των μελών

της αιτούσας, χωρίς να καταβάλουν οποιαδήποτε αμοιβή. Εν προκειμένω πρέπει να επισημανθεί ότι η επιδίκαση αυτή, η οποία δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692§4 ΚΠολΔ, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού προβλέπεται από τον νόμο (άρθρα 728§1ζ ΚΠολΔ και 49§1 Ν. 2121/1993), προϋποθέτει, α) να συντρέχει επείγουσα περίπτωση, β) να μην υπερβαίνει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαιτήσεως, καθόσον δεν διαλαμβάνεται η περίπτωση αυτή στις εξαιρέσεις του άρθρου 729§2 ΚΠολΔ και συνεπώς, το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να επιδικάσει το ήμισυ της πιθανολογούμενης απαιτήσεως, αλλά να μην υπερβεί το όριο αυτό. Στην προκείμενη περίπτωση κρίνεται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση ποσού 1.000 ευρώ σε βάρος του άνω καθ'ού, ενώ επίσης, πιθανολογείται ότι αναγκαίο στοιχείο για την περαιτέρω διανομή από την αιτούσα της εύλογης αυτής αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που εκπροσωπεί, είναι οι κατάλογοι με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε ο καθ'ού κατά το επίδικο χρονικό διάστημα (άρθρο 56§4 του Ν. 2121/1993), οπότε πρέπει, λόγω κατεπείγοντος, να υποχρεωθεί ο τελευταίος προς τούτο, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, αφού θεωρηθεί η αίτηση μηδέποτε ασκηθείσα ως προς τον πρώτο, δεύτερο και τέταρτη των καθ'ών και κηρυχθεί η δίκη καταργημένη για αυτούς, πρέπει η ένδικη αίτηση, να γίνει δεκτή εν μέρει ως βάσιμη και κατ' ουσίαν ως προς τον τρίτο καθ'ού, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, ενώ τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας πρέπει να επιβληθούν κατά ένα μέρος σε βάρος αυτού λόγω της ήττας του, κατά παραδοχή του σχετικού νόμιμου αιτήματος της τελευταίας (άρθρο 191§2 ΚΠολΔ), συμψηφισομένων όμως κατά το άλλο μέρος λόγω δυσχέρειας στην ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρα 176, 179 ΚΠολΔ και 84 παρ. 2 του Κώδικα Δικηγόρων).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ την αίτηση μηδέποτε ασκηθείσα ως προς τον πρώτο, δεύτερο και τέταρτη των καθ'ών και **ΚΥΡΗΣΣΕΙ** τη δίκη καταργημένη ως προς αυτούς.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΝ ΜΕΡΕΙ την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος τη εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο τέταρτος καθ'ού με-
ταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση για τα έτη 2012-2014 στο συνολικό ποσό των 3.152,93 ευρώ (συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ εκ 23%).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον άνω καθ'ού να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ποσό των 1.000 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον άνω καθ'ού να παραδώσει στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω

επίδικα έτη – χρονικά διαστήματα αντίστοιχα. ΚΑΙ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον τρίτο καθ'ού στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗΚΕ και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Πάτρα στις 6 Δεκεμβρίου 2016, απόντων των διαδίκων και της πληρεξουσίων δικηγόρων όσων παρίστανται από αυτούς με την παρουσία της Γραμματέως Γεωργίας Κωνστανταροπούλου.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

